

L'HOME DELS TRES GOLS AL GOTENBURG

Pichi Alonso, al marge

Àngel Alonso, jugador del Barça, autor dels tres gols al Gotenborg, que han fet que el Barça arribe a la final. Valencià, de Benicarló, al marge de «certes coses».

Assumpió Maresma

Són les dotze del migdia. S'ha acabat l'entrenament. Els jugadors del Barça surten de la porta núm. 1 del Camp Nou, un a un. Tots ben dutxats i ben planxats. Un grup de nens espera des de fa una hora «Pichi», Àngel Alonso, per fer-se un retrat amb ell.

Els nens no perden passada, recullen autògrafs de tothom. Calderé intenta pujar al seu mercedes blanc, acompanyat de Pedraza. No ho aconsegueixen. L'avalot de nens armats amb bolígraf i paper els barra el pas. Calderé signa vint autògrafs i diu prou.

Finalment, surt el futbolista més estimat del moment. L'home dels tres gols al Gotenborg. Una nena vol una foto en solitari. Ell no diu ni que sí ni que no, deixa fer. En el moment del «clic» fa posat d'artista de cine enamorat. És difícil endevinar-li el somriure.

L'Àngel Alonso va vestit amb xandall blau cel i ratlles blau marí. Fent via cap al mig del camp. El Camp Nou ple emociona. Buit impressiona, perquè deixa endevinar totes les ressonàncies de tanta immensitat.

—Ple, deu espantar.

—Imagina-te'l ple de gent xiulant —comenta Pichi, mentre es deixa retratar damunt l'herba.

Comencem l'entrevista asseguts a la vorera del camp. Diuen que Alonso és fred i cerebral. Després d'estar una estona amb ells es pot dir que és fred, cerebral, racional, intel·ligent, cordial, simpàtic, però, sobretot, un perfecte «pel·liculero», camuflat de tímid simpàtic, amant del joc del desconcert. Ara, toca despistar el periodista i agafa el diari tan bon punt comença l'entrevista. Pregunta darrere pregunta, ell, impassiblement amable, va passant full darrere full. Evidentment, guanya el joc per K.O. O, més ben dit, ens marca el gol.

Trenta-un anys, fill de Benicarló, «¿Pare farmacèutic? No. Mon pare és practicant i treballa en una farmàcia. Ell va ser qui em va fer acabar magisteri, no va voler que fos professional fins que acabàs els estudis. Vaig començar a fer Psicologia a València. Tenia la nòvia allí, estudiant medicina i, aleshores, si feies un curs pont, podies passar a quart de Psicologia. Vaig iniciar aquell curs, però aquell mateix any me'n vaig anar a Saragossa a jugar. Allà no hi havia facultat i ho vaig deixar. De fet, estava força cansat d'estudiar».

Després de dos anys de jugar al Castelló, Àngel Alonso passa al Saragossa i es converteix en «Pichichi». Els seus gols el fan famós i el Barça sense Quini, el fitxa. Està en el punt dolç professional. «Estava acostumat que em portassen en palmetes, les coses eren sensacionals, tothom estava amb mi. Vinc ací i... De primer, vas concentrat, després, ja no vas ni concentrat i te'n vas a la grada. Comences a traumatitzar-te i et preguntes com és possible que et passe això. Arriba un moment en què ja no penses res. T'hi acostumes. Et sents tan impotent que ja no et trenques el cap preguntant-te si aquest o l'altre és millor que tu».

Són quatre anys d'inactivitat total. Quatre anys que van de ser jove a la fi de la joventut: «Tu ho has dit, substituir Quini. Jo era Pichichi. Em van fitxar a mi perquè estava entre els tres o els quatre primers golejadors, i pensaven que era el substitut ideal de Quini. Això em va perjudicar bastant, perquè volien que fos igual que ell. La seua forma de jugar i la meua són diferents. Inclús, hi va haver un entrenador que em feia jugar igual que ell i, a més, m'ho deia: ja sé que no t'agrada jugar així, però has de fer-ho».

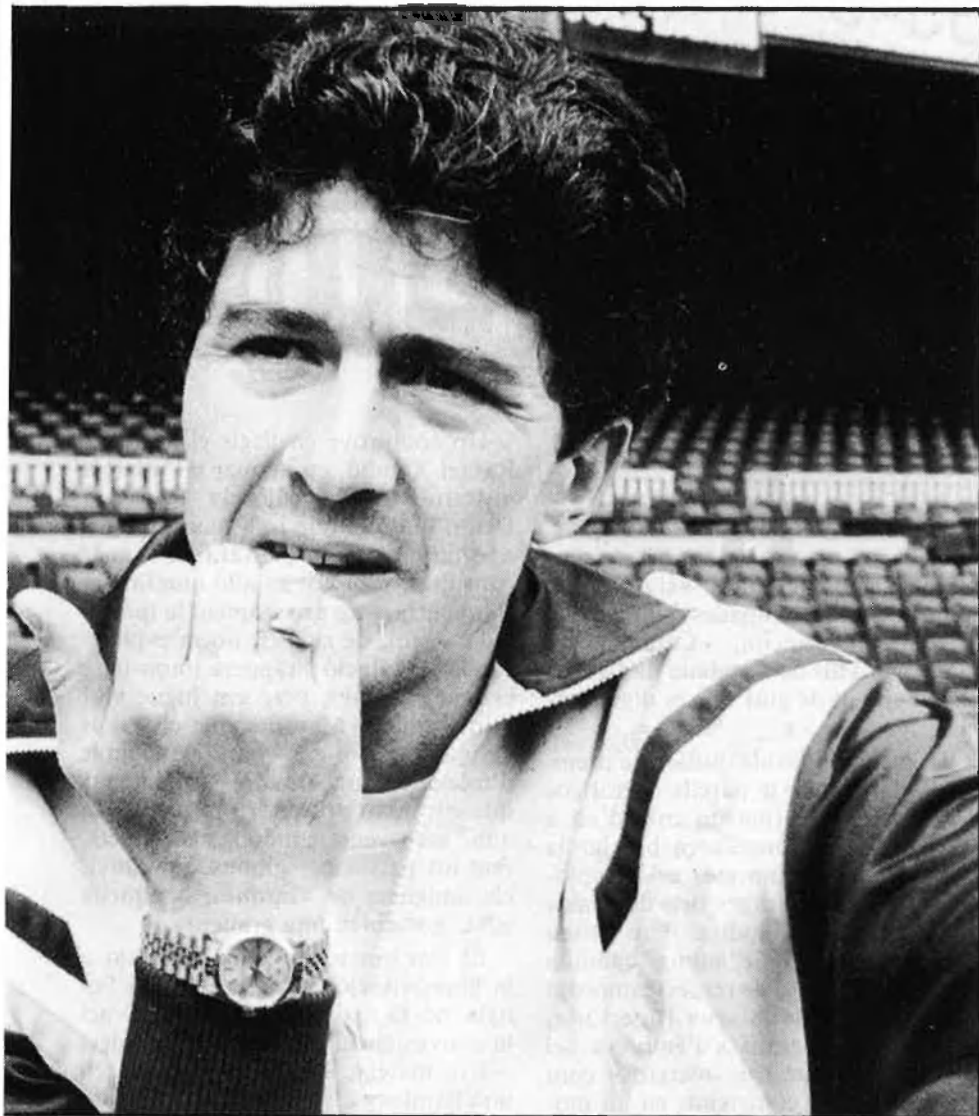
No era Menotti. El primer entrenador de «Pichi» Alonso al Barça va ser Lattek. Quan va arribar Menotti, va ser l'horà de l'oblit definitiu. Àngel

DOMENEC UMBERT

Alonso és pragmàtic, com ho és el seu estil de joc: «Sóc un golejador. Intente sempre fer el joc molt més fàcil. Si puc passar la pilota al primer torn, no regatejo. Intente ser més efectiu que efectivista. No sóc espectacular. Clar, això de cara a la gent no m'afavoreix gens. És la meua manera de jugar. No sóc un gladiador. M'escau més bé la tècnica que la força. Tampoc no intente guanyar-me la gent, com fan uns altres jugadors».

Dimecres setze d'abril tot va canviar per a «Pichi» Alonso. De la fama a l'oblit, i de l'oblit a la fama. Ell s'ho agafa amb calma: «M'he alegrat moltíssim, ha estat important, després de passar molts moments dolents. Dit això, tinc el mateix concepte de mi abans que ara. Mai no he dubtat de la meua capacitat. En canvi, hi ha gent que sí que ha canviat el concepte que tenia de mi. Si ara pensen que puc ser un bon jugador i abans no, és el seu problema. Sempre he pensat que podia ser molt útil». El trenta de juny s'acaba el seu contracte amb el Barça. La premsa ha apuntat que Pichi dei-

«Ara estic obert al diàleg, i no només amb el Barça».

miliar difícil, la meua cria havia tingut un accident i estava molt descen-
trat... Ells ho volien fer ràpid i no em
podia decidir en aquell moment. Vaig
dir-los que s'esperassen una miqueta,
però ells van fitxar Cabrera i aquí es
va acabar tot. Des que vaig començar
a jugar a futbol sempre he tingut molt
clar que m'agradaria jugar en el Va-
lència i en el Barcelona, perquè em
vien més prop de casa...

«La situació actual del València és
la conseqüència d'un mal treball
d'anys. El València va començar a te-
nir problemes econòmics i va optar
per desfer-se de gent que era impor-
tant per tal d'abaratir les despeses o
minvar el dèficit. No es pot confiar
massa en el planter, o en tot cas s'ha
de fer a poc a poc. Ells ho van fer
massa ràpid. Em deien si no tenia
problemes de consciència perquè van
perdre ací i jo els vaig marcar gols.
No, no en tinc, perquè sóc un profes-
sional i no s'han de barrejar les coses.
No tinc massa elements de juí, però
pel que es veu des de fora, és evident
que hi ha hagut mala gestió. No sé si
d'aquesta Junta o de l'altra, però sí
mala gestió.»

No vol parlar del país, ni de Cata-
lunya, ni del País Valencià. «Sempre
he intentat restar-ne al marge. Tinc
una germana i dos cunyats molt na-
cionalistes. Ells tenen moltes il-
lusions. Ací mai no he tingut cap pro-
blema. Em pregunten si parle català,
i jo dic que parle valencià, és igual,
ens entenem perfectament. Quan vaig
anar a jugar a València amb el Barça
per primera vegada va ser horrorós.
Es posaven en tot, si País Valencià, si
País Català o nació...»

I torna a repetir que intenta estar-
ne al marge, però no ens diu si pot
aconseguir-ho. Tornem a parlar de
Benicarló, de la seua «casa bonica»,
que s'ha fet per quan es retiri. «Per-
què allà tinc tota la família, però
quan t'has acostumat a viure a la ciu-
tat, a Benicarló no saps on posar-te.
El conseller d'Esports i el president
del Club de Tenis m'han enviat un te-
legrama de felicitació».

¿I Lerma? «Lerma, no. Nosaltres
som quasi l'últim poble de València,
pensa que només hi ha Vinaròs, i ja
s'ha acabat. ¿Vols que et conte coses
de Benicarló? Doncs, el primer dia
que vaig jugar a la selecció, quan esta-
va en el Saragossa, no hi havia ni una
ànima pel carrer. Van tancar el cine i
tots mirant la tele. Ara ja s'hi han
acostumat».

xarà el club blaugrana i que té ofertes
de tot arreu. Àngel Alonso, després
del colp calent diu que ho estudiarà
tot. Això sí, agafarà allò que més l'in-
teressi.

«Abans dels gols, ja havia parlat
amb el president del Barça. Volia sa-
ber quina era la meua situació abans
de plegar. En cas que ara pugui inter-
ressar el Barça, serà qüestió de parla-
re. Fins a cert punt, tinc una obliga-
ció amb el Barça. Si han estat quatre
anys pagant-me i si tenen interès per
mi, crec que he d'estudiar la proposta
que em facen. Abans no m'ho hauria
plantejat. Ara, estic obert al diàleg,
però no només amb el Barça, tinc
ofertes de fora. N'hi ha una de
França. L'altre dia em van dir que a
França havia sortit tres dies seguits a
la portada de la premsa. Miraré les
ofertes de fora i les de dins. Tinc la vi-
da força consolidada i potser seria
una experiència bonica anar a un altre
país i aprendre un altre idioma i una
altra manera de viure. Això sí, ha de
ser un país que siga dalt de nosaltres.
O siga, que no me n'aniré a Aràbia o

a Romania... A França, potser sí».

Quan li diem que és un dels in-
tel·lectuals del futbol català, se'n riu i
no vol parlar-ne: «Més coneixements
no perjudiquen en res. A més, pots
parlar de més coses». Durant aquests
anys d'inactivitat al camp, Àngel
Alonso ha estudiat a l'INEF per ser
professor d'Educació Física: «Vaig
entrar a l'INEF perquè una germana
meua va venir a fer les proves d'accés.
L'últim dia, sopant amb ella i amb
Victor, que ja havia fet el primer, em
van convèncer perquè m'hi presentàs.
Jo no volia. Havia començat a fer
idiomes moltes vegades i sempre ho
deixava al cap d'uns mesos. Tot i així,
m'hi vaig presentar i vaig començar a
estudiar. M'ha anat molt bé». Li pre-
guntem si ell i Victor són molt amics i
ens contesta un «Yeees» llarg i afec-
tuós que no deixa cap mena de dubte.

Finalment, surt l'inevitable Valèn-
cia. Dues vegades van estar a punt de
fitxar-lo: «El València ha estat un
equip que sempre s'ha interessat per
mi. Quan m'ho van proposar per últi-
ma vegada, jo tenia una situació fa-